

Arrest

nr. 157 701 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2014, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2014 diende verzoekster die volgens haar verklaringen op 3 augustus 2014 België is binnengekomen, een asielaanvraag in.

Op 24 oktober 2014 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 30 oktober 2014 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

G.R. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

Bij arrest nummer 142 347 van 30 maart 2015 heeft de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. *In casu* werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:
“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu beschikt verweerder over een gebonden bevoegdheid indien hij vaststelt dat aan volgende voorwaarden is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de commissaris-generaal, én, ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. Bijgevolg bepaalt verweerder dat de vreemdeling valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat verweerder opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden. Dit kan niet in redelijkheid worden betwist door de verzoekende partij.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, dient verweerder te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert aan als volgt:

“3. MIDDELEN

3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4 (verbod van

foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 21 (verbod op refoulement) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatslozen als personen die interne bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(citaat van de bestreden beslissing)

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen weigerde op 24 oktober 2014 de internationale bescherming.

Deze beslissing is een administratieve beslissing en heeft daarom geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-cce.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818).

In casu wil dat zeggen dat verwerende partij zich niet kan beroepen op een beoordeling van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen om er van uit te gaan dat het land van herkomst voor verzoekende partij veilig is en haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt.

De loutere verwijzing naar de administratieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen kan daarom geen deugdelijke motivering van de bestreden beslissing uitmaken.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de handicap van haar kind N. (°05.11.15 445-92, Armenië) waarvoor een regularisatieaanvraag werd ingediend.

De regularisatieaanvraag om medische redenen is naar Belgisch recht een afsplitsing van het asielrecht van verzoekende partij dat Europeesrechtelijk één en ondeelbaar is. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen is wettelijk niet bevoegd om zich over de regularisatieaanvragen op grond van artikel 9ter van voormelde Wet van 15 december 1980 uit te spreken.

De bestreden beslissing kan daarom niet dienstig uitsluitend verwijzen naar de beslissing tot weigering van de internationale bescherming van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen om te kunnen besluiten dat bij repatriëring verzoekende partij en haar gehandicapt kind Narek niet zullen worden mishandeld in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verzoekende partij heeft een gehandicapt kind N. dat medische verzorging nodig heeft. Daartoe zocht zij bij de echtgenote van Generaal A. A. die dokter is en zich als specialist profileert hulp. De Generaal maakt deel uit van het regeringsnetwerk. De behandeling en de geneesmiddelen die de dokter voorschreef leidde snel tot een verslechterde gezondheidssituatie van het kind. Zij werd bovendien in die context voor 40.000 USD opgelicht. Zij heeft hiertegen geen verweer. Het resultaat is dat het gehandicapt kind zonder medische verzorging blijft.

Het verhaal strookt met de gedocumenteerde realiteit. Corruptie en nepotisme zijn dermate gemeenschappelijk bij overheidspersonen dat het onmogelijk is om gerechtelijke genoegdoening te kunnen krijgen tegen afpersing en medische wanpraktijken (cf. "Corruption is pervasive, and bribery and nepotism are reportedly common among government officials, who are rarely prosecuted or removed for abuse of office. Corruption is also believed to be a serious problem in law enforcement. A five-year initiative to combat graft, announced in 2008, has not made meaningful headway against the country's entrenched culture of corruption. In 2013, Armenia took steps to develop a strategy to improve control over public internal finances and improve competition in the public procurement of medicines. However, anticorruption measures remain largely ineffective due to a lack of successful implementation and enforcement.", Freedom House, *Freedom in the World 2014 - Armenia*, 25 July 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53d63a628.html> [accessed 11 November 2014]).

Hiermee is de "minimum level of severity" vereist in de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 afdoende aangetoond.

Schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie correspondeert met het voormelde artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (M. Kjaerum, "Commentary by the EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights. Article 4. Prohibition of torture and inhuman or degrading treatment or punishment", p. 78)

Schending van de voormelde artikelen.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refolement.

Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 21 van de voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

De eventuele gebonden bevoegdheid in het artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het uitvoeringskoninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verwijst naar artikel 52/3, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat op haar beurt verwijst naar artikel 7, al. 1, 1° tot 12° van voormelde Wet van 15 december 1980 is irrelevant.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Het maakt niet uit of de wetgever door het voormelde artikel te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief hebben beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hijde voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Verzoekende partij heeft hierboven in concreto aangetoond dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan mishandeling en daarmee de meer voordelige hogere rechtsnorm (artt. 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000) schendt.

Door dit niet te onderzoeken schendt verwerende partij haar verplichting tot onderzoek die haar middels artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2014 wordt opgelegd en handelt zij onzorgvuldig.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980, van de ingeroepen hogere rechtsnormen die via de formulering van een verbod een positieve onderzoeksverplichting op de schouders van verwerende partij legt en van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan in welke mate het betoog aangaande artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging, afbreuk kan doen aan de bovenstaande vaststelling dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel er enkel toe kan leiden dat de gemachtigde verplicht is om op grond van dezelfde niet-betwiste feitelijke gronden een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.3. Er dient echter op gewezen te worden dat geen bevel mag worden gegeven of ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort: het Handvest). Ook verweerder beaamt dit, doch hij is van oordeel dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde schendingen van de hogere verdragsrechtelijke normen niet aannemelijk heeft gemaakt.

In casu voert de verzoekende partij in het verzoekschrift, deels onder de hoofding van het enig middel en deels onder de uiteenzettingen bij het middel, de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest *juncto* de artikelen 15 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort: de richtlijn 2011/95/EU). Deze aangevoerde schendingen dienen, zoals de verzoekende partij opmerkt, te worden onderzocht om na te gaan of bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel al dan niet toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat enkel kan worden aangewend, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Met betrekking tot artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van het enig middel slechts op theoretische wijze naar deze bepalingen verwijst, zonder dat zij concreet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Deze onderdelen van het enig middel zijn dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de artikelen 15 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923, (c)), hetgeen *in casu* het geval is. De verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat de ingeroepen artikelen niet (correct) zouden zijn omgezet. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen van voormelde richtlijn beroepen.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met voormeld artikel 3 correspondeert, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek betreft van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Tevens stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet zij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366), wat *in casu* het geval is nu zij zich vluchteling heeft verklaard en zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de commissaris-generaal werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake de asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, en daar waar zij verwijst naar meer specifieke elementen die haar concrete vrees betreffen bij terugkeer naar Armenië, dient te worden vastgesteld dat zij deze reeds in het kader van de asielprocedure naar voren heeft gebracht. Hierbij dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM, hetgeen overeenstemt met artikel 4 van het Handvest.

Wat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingen betreft, merkt de Raad op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen “*afplitsing van het asielrecht*” is, maar wel een autonome nationale bepaling (HvJ 18 december 2014, C-562/13 en HvJ 18 december 2014, C-542/13). Met het loutere feit dat een dergelijke verblijfsmachtigingsaanvraag werd ingediend toont de verzoekende partij de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan, aangezien dit gegeven op zich geen invloed heeft op haar verblijfsrechtelijke status.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt ook in dit verband dan ook niet hard gemaakt.

Bijkomend benadrukt de Raad dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest vormt. Zulke afgifte brengt op zich immers niet de gedwongen uitvoering van het bevel mee, waarbij de Raad opmerkt dat *in casu* ook geenszins blijkt dat de verweerder de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Bovendien verhindert niets de verzoekende partij om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, als er gegronde redenen zijn die een terugkeer tijdelijk zouden verhinderen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is niet aangetoond.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 19 van het Handvest dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar “dezelfde redenen”, zodat volstaat te verwijzen naar hetgeen hoger met betrekking tot voormeld artikel 3 en voormeld artikel 4 werd gesteld.

Ook een schending van artikel 19 van het Handvest wordt zodoende evenmin aannemelijk gemaakt.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat ook het betoog aangaande de voormelde verdragsrechtelijke bepalingen, geen afbreuk kan doen aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het middel is in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS